harrima, ei täûda. Kos sedda käsko kuultas nink holelikkult ja ussutawalt iks täûdetas, sääl önnistap Jummal tööd nink waiwa, essierralikkult weel sis, kui kik perramõtlemisse nink mõistussega ettewõetas nink sedda, mes Jummal om andnu, kõrraperralissel wisil nink parraussi prugitas ja kokkohoitetas, ni et hädda ajas mõnd tenga wõip paigale panda nink ka weel middage ülle jäda, minkaga waist lähhembat wõip awwitada. Teije ollete sis kül, armas perremees, ütlime meije, ommal wisil önnelik nink rahhul omma ello-põlwega? Mispersast es peas minna rahhul ollema, koste temma. Eggapäiw tenna minna Jummalat temma önnistusse, armo nink heldusse eest. Kaege, siin om minno abbikaas, minno tõ ussutaw abbilinne, minno holelik perrenaine nink minno terwe nink priske laste emma. Minno wannemb poig nink wannemb tüttar omma mul jo sullase nink näütsiko eest, ja omma wirga, sõnnakuulja latse. Karja man näite teije kats tõisi minno latsist, ke mulle ka jo abbis omma nink minnule rõmo tewa, nink siin kaswawa ne tõise armsa latsekesse. Eggapäiw olleme kik södetu nink — tenno olgo minno naisele, — kõrraperrast rõiwil nink egga ajastajaga kaswap minno hä nink warrandus. Ent kuis ollete teije nisuggust mõistust sanu, küsseme meije; kes om teid oppetanu, ni targalikkult kik ettewõtma? Se om, koste perremees, minno wannambide oppussest

nink mannitsussist tulnu, et minnule tõ, kõrraperralinne wiis nink Jummala-pelg jo latse easi armsas nink kallis lätsiwa. Ne waa wannamba elliwa jummala-pelglikkult nink juhhatiwa ka meid, omme latsi, se pole. Ni olle minna sis ka omma kirriko-oppetaja oppussi meelde pandnu nink sõamette wõtnu; olle mõistlikku nink oppetetu rahwa nõuwo nink oppetamissi tähhelepandnu. Kige ennambast olli mulle hä majapiddaminne mõisan eenkirjas nink minna olle omma mõisa-herra hääd nõuwo nink oppetamist wastawõtnu nink selle perra tennu. Kas tahhate wahhest nätta, kas minna omma ammeti tööd mõista, nink minnoga weidi miñna, minno majapiddamist kaema? Meije wõttime temma kutsmist hämelega wasta. Meije kaijeme ümbre zõri: maja hone olliwa kik hään kõrran, hä kõwwa kattussega; põllo-harrimisse riista, suwwe- nink talwe-sõidoriista olliwa warjo al paigal, pu nink haggo häste rita pantu; tahraaid olli kesset lautu nink kõlgusid kõwwa wärrajaga, selle kõrwal üts suur hunnik turbid nink mulda (maad), nink tõine hunnik samlid nink pu-lehte (pu-lehhesid), tõprille allaloutada. Märast suurt rõmo tusime kige selle näggemisse man. Rõõmsa melega kaijeme ka temma aidu, kun kapsta, kali, oa, kannepi nink mu aija-willi lihhawaste kaswiwa. Perran sedda lätsime wärrajist wälja nurme pääle nink näime sääl põlde paksu wiljaga. Meije es tija, kohhe pole

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1841, lk. 19